

HALINA

REIJN

**Over leven, werk en andere
ongemakken**

Brief aan mijn baas.

Lieve Ivo,

Als ik 'La voix humaine' speel, kan ik me soms niet onttrekken aan het gevoel een fanatiek aanhanger te zijn van een religie die ik wereldwijd uitdraag. Overal, van een piepklein stadje in Polen, van New York tot in Hong Kong, gaan mensen voor de bijl, storten ze met tranen in hun ogen hun hart uit en prijzen de schepper van de voorstelling. Jij.

Ik was 14, jij 31 toen we elkaar voor het eerst ontmoetten. Niet fysiek, want ik zat op een rode pluchen stoel in het donker in de stad Groningen terwijl jij je waarschijnlijk ergens totaal anders op de planeet bevond.

Op het toneel voor me ontvouwde zich iets wonderbaarlijks. Een zinderend verhaal over liefde, seks en macht. Extreem, intens, hard, emotioneel, sexy, compromisloos, lichamelijk, provocatief rock-'n-rolltheater. De acteurs deden de Groningse schouwburg op zijn grondvesten schudden. Meer dan alleen maar naar een voorstelling, had ik het gevoel dat ik recht in je ziel keek. Op slag was ik fan. Het liefst had ik posters aan de muur gehangen van je brein en stickers verzameld van je creatieve hart. Het was alsof ik thuiskwam in een universum waar ik altijd had moeten zijn. Als kleuter wist ik al dat ik actrice wilde worden, maar die avond begreep ik ook wat voor één, namelijk eentje die door jou geregisseerd zou worden.

Vanaf dat moment probeerde ik zoveel mogelijk van de voorstellingen die jij en Jan maakten te zien. Elke keer

werd ik gegrepen door de esthetiek, de wilde, amorele manier van vertellen. Alsof je zonder oordeel naar de mens keek.

Jaren later, in 2002, vonden we elkaar in de schouwburg van Amsterdam. 'Con amore' was onze eerste samenwerking. Eindelijk, dacht ik en wilde niet meer weg. Zo

geschiedde. Je daagde me uit op het allerhoogste niveau. Verwachtte alles en gaf alles. Van het strakke, ingehouden 'Maria Stuart' tot het woeste, grenzeloze 'Temmen van de feeks' naar het ingetogen 'La voix humaine', je liet me alle hoeken van het theater zien.

Waar andere kunstenaars oeverloze uren aan tafel spenderen met kopjes koffie, geitenwollen sokken en pakken shag, terwijl ze intense discussies voeren over allerlei complexe zaken waar ik geen touw aan vast kan knopen, was jij nooit wollig of onzinnig. Kunst hoefde niet vaag, langdradig en vermoeiend te zijn, zo bleek. Het kon allemaal heel efficiënt en kraakhelder. Juist door de strakke

kaders die jij en Jan ons gaven, kregen intuïtie en emotie de ruimte. Ik ben nooit bang me te laten gaan, want ik weet dat ieder gebaar, ieder gevoel zal worden ingebed in een zuiver idee.

**Die avond
begreep ik wat
voor een actrice
ik wilde zijn,
namelijk eentje
die door jou
geregisseerd werd**

